

ארבעים אחוז!

למטה המיעוט יש כבר מזכירה שאטנית, וטלפון שחרור. למזכירה קוראים רחל ולטל-פון קוראים 56210. כשמחייגים 56210, עונה רחל בעליות: "מש-רד פרטי! שלום!" וטורקת מייד את השפופרת. לכן מי שבאמת רוצה ללבן כמה עניינים פרטיים דחופים עם דיין, שלא יטלפן. שילך ישיר לבית אל-על. קומה שלישית, חדרים 325-324. פרס יפתח לו את הדלת, אם זה בוקר. דיין אם זה בלילה. אבל המפתח נמצא אצל פרס. ואצל עובדת הנקיון. פרס שותה כל בוקר קפה, ודיין כל לילה תה. ומלבנים-מלבנים בע-יות. המזכירה יושבת כל היום על הברכיים של הטלפון, ומלטפת לו את הקרחת. לפעמים הוא מצלצל לה באוזן באהבה, והיא עונה לו בעלי-זות: "משרד פרטי! שלום!" וטורקת מייד את השפופרת.

אנשים חושבים שזה פילץ שנידב את שני החדרים הקטנים בקומה השלישית למיעוט. "לא נכון", נעלב ארל'ה הראל (32). "זה אני בכבודי ובעצמי. ואני לא מיליונר. אני אדם שאיכפת לו!" בקומה השישית של הבניין הוא סתם מנהל תמים של משרד ליחסי ציבור ואירועים - נתיבים. אבל בקומה השלישית הוא איש מפי-לגה עוד יותר תמים.

לפני חודש הוא שכר מפילץ את שני החד-רים ב-500 ל"י לחודש, על חשבוננו הפרטי, ונתן אותם במתנה לפרס. אחר-כך הוא הלך לנגריה וקנה לפרס עש-רים כיסאות מתקפלים, כדי שלפרס יהיה איפה לשבת במשרד. אחר-כך הוא קנה שני שולח-נות מתקפלים. ניירות מתקפלים, מכונת כתי-בה מתקפלת, מאפרות מתקפלות, טלפון מת-קפל ומזכירה מתקפלת, ונתן הכל במתנה לפרס. "אני מוכן לקנות הכל בשביל פרס", אמר ארל'ה, נרגש, "הוא ירד שלי".

"אפשר להיות יד-דה שלך?" "לא, אני לא חו-שב שיש כאן מקום להתלוצצות", גער בי מצנאט המיעוט ב"חומרה. "אנחנו ב"סכנה! המישטר ב"ישראל פגום, ושי-טת הבחירות פסולה! יש לפזר את האוכ-לוסיה ולפתח את הנגב! נמל אילת הוא מפתח לאסיה!"

"כמה עולה כיסא מתקפל אחד?" "תקוותנו היא פרס! המפלגות הקואליציוניות נוהגות כקבוצות-לחץ אינטרסנטיות או אידיאו-לוגיות, ומתנות את הסכמתן לתמוך בממשלה בטובות-הנאה פרוגרמטיות. המצב לא יכול להימשך כך!"

"וכמה עולה שולחן מתקפל?" "רק פרס יכול ליצור אופוזיציה אחראית ש-תהווה הנגה לאומית אלטרנטיבית לשלטון אשכוליות קרובות. אני לא רוצה שאשכוליות יתנו לי פקודות!"

"יש לך יותר מדי כסף?" "לא, אבל אני איש שאיכפת לו! הכסף שאני תורם כל חודש למיעוט הוא הוצאה גדולה בשבילי. וברגע שנידבתי את החדרים לליבון בעיות המיעוט, סיכנתי את משרד יחסי-הציבור

שלי, המשרת את כל המפלגות. אבל הצמרת זקוקה לי! אני מוכן להקריב הכל למען ה-מטרה!"

שני שולחנות של המטה הקרבי מצופים נייר ירוק מוכתם מכוסות תה וקפה של דיין ופרס. המזכירה יושבת כל היום לבד ומחפשת זכו-בים. איך. המטה הקרבי ריק ודומם.

על הריצפה מצאתי פתק קרוע בכתב-יד של שמעון פרס. "הסיכום לשלום ולמלחמה - הם מקור הדוקטרינה."

ארל'ה הראל החוויר כשראה את הפתק בידי. הוא חטף אותו ממני מבוהל, וקרע אותו ל-חתיכות קטנות. אחר-כך הוציא מצית ושרף כל חתיכה לחוד עד הסוף.

"תשכחי מה שקראת בפתק. אני מבקש ממך, הוא ביקש ממני. זו היתה טעות איומה מצדי להשאיר דבר כזה על הריצפה."

ספרתי את הקירות. היו ארבעה, והוא אמר: "את בטח מחפשת מיקרופונים. אבל אני אגלה לך שאפילו שמעון פרס בעצמו לא יודע עדיין אם יש או אין. זו בעייה. על כל פנים, החלטנו לערוך בדיקה יסודית בקירות רק באחד לילוי. ברגע שנדע סופית אם מתפלגים."

"מה תעשה אם באמת יהיה פילוג?" "מה אני אעשה אם לא יהיה פילוג?"

פתאום התפרץ ביצויעיט צעיר לחדר ושאל בצהלה: "אז איך המרגש, ארל'ה?" "ארבעים אחוז!" השיב איש המיעוט המאו-שר בסיפוק, והרים אגודל מנצח לשמיים.

בעיית הנעלבים

יש בארץ ועדת-שרים לענייני סמלים וטכ-סים. תפקידה חשוב מאוד, כי היא קובעת מי יחזיק את הארון בלווייה ממלכתית, מי ילך לפניו ומאחוריו. ומי יהיה בתוך הארון.

בראש הוועדה עומד שר-הדואר, אליהו ששון. אבל שר-הדואר אוסף בולים, והוא איש עסוק מאוד. לכן ישנה עוד ועדה אחת לענייני סמ-לים וטכסים, אבל בלי שרים. לפני כל לווייה היא מכינה את רשימת המוזמנים, ומגישה אותה לשר ששון שיאשר.

הוועדה המכינה הוקמה לפני 17 שנה, וחמשת חבריה הם: נציג משרד-החוק, נציג צה"ל, נציג המשטרה, נציג הכנסת ונציג מזכירות ה-ממשלה.

אחד מחברי הוועדה בכה השבוע לפני על הקשיים הנוראים, הנערמים בפניו במסגרת עבודתו.

הוא ישב במשרד הממשלתי בירושלים. היו לו עניינים כחולות בווערות, שיער חולמני ו-ידיים רועדות, כי הוא ידע שזה לא יפה לפקיד ממשלתי גבוה לספר לעיתונאי שיש קשיים בעבודתו.

"בכל מדינה בעולם יש סדר-יקדימה קבו-עים, הנקראים 'Order of Precedence'. זאת" אומרת, סולם הכבוד בטכסים ממלכתיים, הקובע אם אבא אבן יישב לפני ארתור בן-נתן בלווייה או בארוחה חגיגית, או שארתור היפה יישב לפני אבא אבן.

כבר 17 שנה שהוועדה מנסה לקבוע מקומות ישיבה קבועים לאנשים החשובים במדינה, אך ברגע האחרון, כשנדמה כי מצאו כבר הסדר סופי, שולח איש אחד חשוב מכתב לראש-הממשלה, ומודיע שאם לא יושיבו אותו ב-שורה הראשונה עם כולם, הוא מתפטר עוד היום. וככה עובדת הוועדה כבר 17 שנה לשווא.

לפני שבועות אחדים, למשל, היה נדמה כי מצאו סוף-סוף את הפתרון הסופי. לקחו את הרב ניסים והושיבו אותו ליד נשיא בית-המש-פט העליון. הרב ניסים הסכים. הדתיים היו מרוצים. השר ששון היה מרוצה וטפח לוועדה על השכם. פתאום בא הריצה בית-המשפט ה-עליון והמחוזי ואמר: מה פתאום קבעו לנו מקום ליד הרבנים הראשיים?

"יהודים הם האנשים הרגישים ביותר ב-עולם", התלונן חבר הוועדה. "עוד לא עבר טכס ממלכתי אחד בלי שנקבל כמה מכתבים מאנשים שנעלבו בגלל המקום שנקבע להם."

כך מתכנסת הוועדה כבר שבוע-עשרה שנה וקובעת מחדש, לפני כל לווייה וכל חגיגה, מי ילך לפני מי, ומי יאכל לפני מי ומי יזמן בכלל. בשנה האחרונה מתו אנשים חשובים

רבים, והוועדה עמלה לילות שלמים להכין לכל לווייה, באופן מיוחד, את סררי הקדימה. בלווייה אחת היה הרב ניסים אחרי נשיא ה-מדינה, ובלווייה אחרת היה השופט העליון אחרי הנשיא.

במשך 17 שנה החליטה הוועדה רק על מקום קבוע אחד בסולם הכבוד: המקום של נשיא המדינה. השאר משתנה לפי מזג-האוויר הפוליטי, המדעי, האמנותי, הקואליציוני. אפילו המקום האחרון ברשימת הכבוד אינו מוגדר עדיין! האם מנכ"ל של משרד ממשלתי יצעד אחרון בלווייה, או הסגן של המנכ"ל?

להכין לווייה בישראל זה הרבה יותר קל ל-ועדת הטכס מאשר להכין ארוחה. "היו לנו לוויית ממלכתיות רבות", מציין הפקיד הבכיר בהרגשת רווחה, "ולמדנו מהנסיון. למשל, ב-לווייה של וייצמן היה לנו זמן רב, הכנו אותה במשך שנה שלמה. לכן היתה כל כך מוצלחת. כי הוא היה על ערש-דווי שנה שלמה."

"קשה לנו במיוחד ארגון ארוחות חגיגיות. כל יהודי אוהב לאכול יותר מאשר ללכת ל-לווייה. ולכן יותר אנשים נעלבים אם הוועדה לא מזמינה אותם לארוחה, מאשר אם היא לא מזמינה אותם ללווייה. ולכן הכנת רשימת ה-מוזמנים ומקומותיהם במיקרים כאלו גוזלת לנו חודשים רבים של עבודה על הכנת הרשימה. לארוחה של מלכת בלגיה עבדנו ארבעה חודשים. בסוף הזמנו חמישים איש. למחרת קיבל ראש-הממשלה מאה מכתבים של אנשים נעלבים. "ביום-העצמאות האחרון החלטנו להתגבר על בעיית העלבונות. החלטנו להזמין לבימת ה-כבוד את כולם. שלחנו חמשת אלפים הזמנות. למחרת קיבלנו עשרת אלפים מכתבים של אנשים שנעלבו."

האלך חושב

אנשים רבים התרשמו לטובה מהצהרתו ה-מהפכנית והנוגעת-ללב של יול ברינר מהשבוע שעבר. הוא אמר כזכור: "רק חדרניות מבינות אותי בעולם הדפוק הזה. ורק שני אנשים הצליחו להעניק לי יחס אנושי בין ה-אידיוטים המקיפים אותי בארץ הזאת. ואלה הן שתי החד-רניות שלי - קטיה ושרה."

נתבקשתי להתק-שר מייד עם קטיה ושרה מהקומה ה-חמישית במלון ז'1, ולברר כיצד הן הצ-ליחו לעשות זאת.

שרה סאבו היא הונגריה בלונדית. וקטיה לוקאש היא הונגריה שחרחרת. שרה אמרה, בעניינים לחות מהערה:

"פשוט מאוד. אנחנו נותנות לו הרגשה כאילו הוא וי-איי-פי. כל אחד אוהב לחשוב שהוא וי-איי-פי. השיטה שלנו היא להיכנס לחדרו ולתת לו להבין שאנחנו לא שומעות, לא רואות ולא מדברות. הוא אוהב את השקט שלנו. אנח-נו מדברות איתו, כמובן, רק אנגלית."

"הוא חושב הרבה במשך היום. הוא עומד ליד החלון, במיט לים, או על השקיעה. כש-הוא שקוע כך במחשבותיו ליד החלון, אנחנו מעמידות פנים שאנחנו לא שומעות שהוא חו-שב, ומנערות את השטיחים מן החלון כאילו הוא לא שם לב כלל. הוא פשוט לא אוהב שנתייחס אליו כמו לאלוהים. הוא בן-אדם. הוא ממש שונא ללכת ברחוב כשאנשים מכירים אותו ומעריצים אותו."

היא סיפרה שלא מזמן ניכנס יול ונתנו ה-נייג'י למסעדה קטנה ובודדת, והאורח היחיד שישב שם קם לפתע מכסאו. יול התעצבן ואמר לו בחוסר-סבלנות: "שב! אין צורך שתקום!" "למה לא?" התפלא האיש. "אסור לי לקחת את הריבה מהשולחן השני?"

"או באמת תסלח לי", ביקש יול, שנעלב קצת. "היה נדמה לי שאתה מכיר אותי." "לא. רגע, אבל בכל זאת אתה מוכר לי מ-איזשהו מקום."

"אולי ראית אותי בקולנוע?" רמו יול. "אולי", השיב האיש מהורהר, "לאיזה מין סרטים אתה הולך בדרך כלל?"

